

Kjøbenhavns 8de Valgfreds (C. B. Rimestad), og som ogsaa søger sin Berettigelse i den Interesse, den ærede Forslagsstiller har vist Haandværksstanden her i Kjøbenhavn. Det synes mig desuden, at der fra et verdsligt Standpunkt taler ikke Ubethdeligt for samme. Det maa jo erindres, at de Forhold, hvorunder vi nu leve, ere meget væsentlig forskjelligt fra dem, som gjaldt i ældre Tider; i ældre Tider havde Folk, om jeg maa bruge et materielt Udtryk, mere Naad ikke alene til Lediggang, men ogsaa til Gudstjeneste; men efterhaanden som Fornødenhederne stige og Civilisationen udvikler sig, maa hver Mand kæmpe for sit Brød, han maa arbejde haardt, ikke alene for at skaffe sig de første Livsfornødenheder, men ogsaa for at skaffe sig de Ndhjælper, som blive mere eller mindre nødvendige; selv den simple Mand har aandelig Trang til Ndhjælp; det er ganske vist, at mange af disse Ndhjælper ere overflødige, men paa den anden Side er der mange, som Samfundsbordenen fører med sig, og som vi ikke kunne slaae Brag paa; men naar han paa Grund af visse Forskrifter er forhindret i sit Arbejde, maa han ogsaa opgive de høiere Ndhjælper, som ere en Følge af hans Virksomhed og Arbejde. Det forekommer mig derfor, som sagt, at der fra det reent materielle Standpunkt, om jeg tør udtrykke mig saaledes, er Grund til at indskrænke den stille Uge. Hvorvidt man skal gaae ind paa at forandre Helligdagsanordningen i dens Heelhed, skal jeg nu ikke indlade mig paa, men det forekommer mig, at der er god Grund til, saaledes som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Wille) har gjort, at henstille til Jusfitsministeren at tage hele Loven under nærmere Overveielse og i sin Tid indbringe et Lovforslag i den Retning.

Jusfitsministeren: Jeg finder, at der taler saa Meget for de Bømpelser, der tilsigtes ved Lovforslaget, at jeg ikke vil have nogen Betænkelse ved at gaae ind derpaa, dersom Rigsdagen vedtager det. Jeg betragter det som en Selvfølge, hvad der ogsaa synes mig at fremgaae af den ærede Forslagsstillers Foredrag, at Lovforslaget, som det foreligger, ikke angaaer de 2 Helligdage, som falde sammen med den

stille Uge, Skjærtorsdag og Langfredag; jeg anseer det for at være saa fuldkommen en Selvfølge, at det ikke vil være nødvendigt udtrykkeligt at fremhæve det i Loven. Naar det forholder sig saaledes, ville de almindelige Regler i Helligdagsanordningen for Søgne og Helligdage kunne finde Anvendelse paa disse to Dage, det vil sige, at der er nogle Forlystelser, som ikke maatte finde Sted om Onsdagen, saasom Mafferader, Baller og de saakaldte Legefiuer, der omtales i § 13, medens de andre Forlystelser, hvorved Forordningen bryder i § 8, og som den fremstiller noget detaillere, ville kunne finde Sted i den i den nævnte Paragraf fastsatte Tid, fra Kl. 4 om Eftermiddagen til Kl. 11 om Aftenen, saavel Skjærtorsdag som Langfredag. Saa tilføielig jeg imidlertid er til at bidrage til at faae hævet Indskrænkninger, som kunne uleilige Borgeren gennem en Lovgivning som denne, saa har jeg dog en særdeles Tølelse af, at efter Betydningen af de to Helligdage, hvorom der her er Spørgsmaal, vilde det ikke være passende eller rigtigt at lade Forlystelser paa offentlige Steder komme til at ende disse tvende Dage. Der er allerede af den ærede Forslagsstiller givet Anvisning paa nogle Dage, med Hensyn til hvilke Bestemmelserne ere saadanne, at de forekomme mig meget rigtigt her at kunne bringes i Anvendelse, nemlig den første Helligdag af hver af de tre store Høitider. Jeg anseer det for hensigtsmæssigt og passende og fra enhver Side rigtigt at lade Reglerne for disse Dage komme til Anvendelse paa de to Festedage i den stille Uge, saa at Forlystelser paa offentlige Steder ikke kunne finde Sted paa disse Dage. Naar der er hitted Tvivl om, hvorvidt der ikke i den Lovgivning, der bestod, førend den nuværende Helligdagsanordning udfom, kunde skjule sig en eller anden strengere Bestemmelse med Hensyn til den stille Uge, som kunde træde i Live, naar de omhandlede Bestemmelser i § 13 gif ud, saa skal jeg udtaale, at der, saavidt mig bekjendt, ikke eksisterer nogen saadan Bestemmelse, der kunde drage Ulemper efter sig i saa Henseende. Jeg vedkjender mig de af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Wille) udtalte Anføelser, der falde sammen med Anføelserne i den Udvalgs-Betænkning fra 1853, som han